

твото си, за тебе, отрѣкохъ ся отъ Полша злостраждущъ отъ Руситѣ, за тебе Рускыиѣтѣ. Ты знаешъ че никога не съмь ся убоявалъ нито отъ смъртъ, нито отъ мъкы, нито отъ Сибирь, но ся убояхъ отъ туй само дѣто да живѣѣхъ безъ тебе. Но слава Богу ето пакъ съмь заедно. Отъ тебе ся надѣѣхъ за утѣшеніе и за исцѣленіе на люгытѣ си раны които ми отвори твоята любовь. Ты ми бѣди вмѣсто отечество, вмѣсто сестра утѣшигелка и любовница. Защото ся отрѣкохъ и изгубихъ всичко, отечество, родины, приятели а най голѣмото изгубихъ честытѣ си И туй като казваше сълзы ручахъ изъ очитѣ му.

Графинята, която до сега го цѣлуваше по челото, и милваше нѣжно съ прѣсгитѣ си къдърцытѣ на дългаты му косы, тѣснѣго внезапно, като прихванѣта отъ внезапно наумѣваніе, оттегли на задъ столтъ на който сѣдаше, и като ся оттегли нѣколко стѣпки, склучи рѣцѣ. Чърната ѣ коса развързана оброни ся като абаносово карре по алабастренытѣ ѣ плещы, та възвиси еще повече красотѣтѣ на лицето ѣ.